

അടിയായാദങ്ങൾ തിരുത്തുന്ന ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി

ഭാഗം 1

മാദുദിയുടെ ഭരണമില്ലാത്ത ദീൻ

“പ്രജായത്തദീനോ, രാജത്വദീനോ ആകട്ടെ, സോഷ്യലിസ്റ്റ് ദീനോ അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനോ മറ്റേതെങ്കിലും ദീനോ ആകട്ടെ, ഓരോന്നിനും അതതിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് സ്വന്തമായ ഒരു ഭരണം ഏതുവിധത്തിലും അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. സ്വന്തം ഭരണമില്ലാത്ത ദീനിന്റെ സ്ഥിതി ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു സങ്കല്പ വീടു പോലെയാണ്. ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു വീട്ടിൽ മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക് താമസിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ വെങ്കിൽ പിന്നെ തലച്ചോറിൽ മറ്റൊരു വീട്ടിന്റെ പ്ലാനുണ്ടായിരിക്കുന്നത് കൊണ്ട് എന്ത് പ്രയോജനമാണുള്ളത്.”
(ഖുതുബാത്, 16-ാം പതിപ്പ്, അധ്യായം ജിഹാദിന്റെ പ്രാധാന്യം, പേ. 288)

ഭരണദുഷ്യത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുക

“ഈ പരമാർഥം ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളെ പരിഷ്കരിക്കുവാനും മനുഷ്യലോകത്തെ നാശഗർഭത്തിൽ നിന്ന് വീണ്ടെടുത്ത് വിജയ മാർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുവാനുമുള്ള ഏക പോംവഴി ഭരണദുഷ്യത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുകയാണെന്ന് സ്വയം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.”
(ഖുതുബാത്, 16-ാം പതിപ്പ്, അധ്യായം ജിഹാദ്, പേ. 277)

എന്നാൽ പ്രബോധനം എഴുതുന്നു:

“ഇത്തരക്കാരെ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്താൻ സൊസൈറ്റിയുടെ സമ്മർദ്ദവും നിയമത്തിന്റെ ശാസനയും അധികാരത്തിന്റെ ശിക്ഷയും മതിയാവുമെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. എന്നാൽ ഈ വാദവും ബാലിശമാണ്; സൊസൈറ്റിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്ന് മാറിനിൽക്കാനും നിയമത്തിന്റെ വരുതിയിൽ നിന്ന് മുക്തിനേടാനും എത്രയോ വഴികൾ തുറന്നു കിടക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് വിശേഷിച്ചും, മുൻ പ്രസ്താവിച്ച ശക്തികൾക്ക് മനുഷ്യനെ നിലനിർത്താനും സമ്പാർഗ്ഗബോധമുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കാനും സാധ്യമല്ല.
(പ്രബോധനം, വാല്യം 62, ലക്കം 17, പേ. 42, 2005 ഒക്ടോബർ 1)

ഇസ്ലാമികാശയത്തെ പ്രാമാണികമായി സമൂഹത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തിയവരേക്കാൾ ഇസ്ലാമിനെ ഇതിവൃത്തമാക്കി പുതിയ ആശയങ്ങളാവിഷ്കരിച്ചവരേയാണ് ചരിത്രത്തിന് കൂടുതൽ പരിചയം. സാർവകാലികമതമാണ് ഇസ്ലാം എന്ന അടിസ്ഥാനവിശ്വാസത്തിന്റെ അഭാവം എത്രയോ പേരെ, ഇസ്ലാമിനെ അവസരോചിത മതമാക്കി മാറ്റിയെഴുതി ലോകത്തിന് സമർപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. താൻ ജീവിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടിൽ സജീവമായി നിലനിൽക്കുന്ന പ്രശ്നവുമായി ഇസ്ലാമിനെ സന്ധിപ്പിച്ച്, ആ പ്രശ്നം തന്നെയാണ് ഇസ്ലാമിന്റേയും ജീവൽപ്രശ്നം എന്നെഴുതിപ്പറിക്കുന്ന അത്തരം പരിഷ്കർത്താക്കൾക്ക് അൽപമാണെങ്കിലും അനുയായികളെ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതും, പ്രമാണങ്ങളുടെ കസവുവെച്ചതു കൊണ്ടു മാത്രം ലഭ്യമായതാണ്.

അബൂൽ അഅ്ല മൗദുദീ സാഹിബ് പ്രസ്തുത പരിഷ്കർത്താക്കളിൽ ഒരാളാണ്. (പുനർനിർമ്മാണവാദി എന്ന് സ്വയവും പരിഷ്കർത്താവ് എന്ന് പാർട്ടി പ്രവർത്തകരും അദ്ദേഹം പരിചയപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.) തന്റെ ജീവിതകാല സാഹചര്യത്തിൽ സജീവമായിരുന്ന ഒരാശയം അദ്ദേഹത്തെ ത്രസിപ്പിച്ചപ്പോഴാണ് ഇസ്ലാമിനെ ഉപജീവിച്ച്, ഇസ്ലാമിന്റേതു തന്നെ എന്ന നിലക്ക് പുതിയൊരാശയാവിഷ്കാര കർമ്മത്തിന് അദ്ദേഹം തുടക്കമിട്ടത്.

ചോദ്യം: ഇസ്ലാമിന്റെ ആധാരങ്ങളിൽ നിന്നുൾക്കൊണ്ടു ഉൾജ്ജം തന്നെയല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താരൂപീകരണത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത്?

ഉത്തരം: അല്ല. മൗദുദീ സാഹിബിനെ വായിക്കാനൊരുമ്പെട്ട പാർട്ടി പ്രവർത്തകർ തന്നെ അടുത്ത കാലത്ത് വെളിപ്പെടുത്തിയ യാഥാർത്ഥ്യമാണത്. അത് വായിക്കുക:

“താൻ ജീവിച്ച കാലത്തേയും സാഹചര്യത്തേയും സൂക്ഷ്മമായി ഉൾക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം നടത്തിയ ഇസ്ലാമിക വായനയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ.” (പ്രബോധനം, 2005 സെപ്റ്റംബർ 24)

സാഹചര്യങ്ങളെ മുന്നിൽ വെച്ച് മൗദുദീ സാഹിബ് ഇസ്ലാമിനെ വായിക്കുകയായിരുന്നു. അഥവാ പ്രമാണങ്ങളെ സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമാക്കുകയായിരുന്നു എന്നർത്ഥം. ഇസ്ലാമിന്റെ പുറമ്പോക്കുകളിൽ ചിന്താപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉടലെടുത്തത് മുഴുവൻ ഇത്തരം സാഹചര്യവായനയിലൂടെയാണ്. താൻ ജീവിക്കുന്ന സംഭവകാല യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലിടപെട്ട് ചിന്താധാരകൾ രൂപീകരിക്കുന്ന ഏതൊരു ഗുണകാംക്ഷിയും ഇസ്ലാമിന്റെ ആധാരങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നും, പുർവസൂരികളുടെ ഇസ്ലാമിക വായനയെ ഉൾക്കൊണ്ടും വേണം മുന്നോട്ടു പോകാൻ. എന്നാൽ, ഭരണവും ഭരണകൂടവും അധികപക്ഷത്തിന്റേയും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും ലക്ഷ്യത്തിലും സജീവത കൈവരിച്ചിരുന്ന ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു പുതിയ മതത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയോടെ മൗദുദീ സാഹിബ് ചില ചിന്തകളെ വതരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

ചോദ്യം: ഇത് ഒരു ആരോപണം മാത്രമല്ലെ? എന്തായിരുന്നു മൗദുദീ സാഹിബിൽ പുതിയ ചിന്താനാമ്പുകൾ മുളപ്പിച്ച സാഹചര്യം?

ഉത്തരം: നമ്മുടെ ഭാഗത്തു നിന്നുള്ള ആരോപണമല്ല ഇത്. പാർട്ടി പത്രമായ പ്രബോധനം തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയ കാര്യമാണത്. ആ ഭാഗം ഇങ്ങനെ:

“മറ്റേതൊരു പരിഷ്കർത്താവിലെയും പോലെ മൗദുദീയിലും താൻ ജീവിച്ച കാലഘട്ടത്തിന്റെ സ്വാധീനമുണ്ട്. അപരിമേയമായ നിയന്ത്രണാധികാരവും സ്വാധീനവുമുള്ള ഒരു സാമൂഹികഘടന എന്ന നിലക്ക് ഭരണകൂടം ആശയരംഗത്തും സംഭവലോകത്തും അഭൂതപൂർവമായ പ്രാധാന്യം നേടിയെടുത്ത കാലത്താണ് മൗദുദീയുടെ ചിന്താരൂപീകരണം.” (പ്രബോധനം, 2005 സെപ്റ്റംബർ 24)

“താൻ ജീവിച്ച കാലത്തേയും സാഹചര്യത്തേയും സൂക്ഷ്മമായി ഉൾക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം നടത്തിയ ഇസ്ലാമിക വായനയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ. അതിനാൽ മറ്റേതൊരു ചിന്തകന്റേയുമെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾക്കും പരിമിതികളുണ്ട്” എന്ന് ജാമ്യമെടുക്കാനാണ് പാർട്ടി പ്രവർത്തകൻ ഇപ്രകാരമെഴുതിയ തെക്കിലും, ഭരണകൂടത്തിന്റെ അഭൂതപൂർവമായ പ്രാധാന്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താരൂപീകരണത്തിന്റെ മർമ്മമെന്ന സത്യം വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നതുണ്ട്. മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ ചിന്തകളിലും പ്രായോഗിക സമീപനങ്ങളിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള, മുമ്പും പിൻകാലങ്ങളിലും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്കലിതങ്ങളിൽനിന്നും, പ്രമാണവിരുദ്ധമായ സൂചനകളിൽനിന്നും തടി സലാമത്താക്കാനുള്ള സൂത്രപ്പണിയാണ് ഈ ജാമ്യമെടുപ്പു തന്നെ. ആധുനിക ജീവിത സാഹചര്യത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തുതന്നെ ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ള പ്രശ്നങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും മൗദുദീ സാഹിബ് ആവിഷ്കരിച്ച ആശയഗതികളെക്കൊണ്ട് നേരിടാൻ പറ്റിവയല്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് ഇത്തരം ഏറ്റു പറച്ചിലുകൾ ഉണ്ടാകുന്നത്.

1930 കളിൽ ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു നടന്ന ചർച്ചയിൽ നിന്ന് രൂപം കൊണ്ടതാണ് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി എന്ന് ഡോ. നജാത്തുല്ല സിദ്ധീഖി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. (ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി മതേതര ഭാരതത്തിൽ, പേ. 5)

ഒരു ഭാഗത്ത് ഇന്ത്യൻ ജനതയോടുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശത്തിന്റെ മുഷ്ക. മറുവശത്ത് സ്വതന്ത്ര ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രം എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ ആ മുഷ്കിനെ നേരിടുന്ന ഇന്ത്യൻ ജനത. മത-രാഷ്ട്രീയ ചിന്തകൾക്കതീതമായി ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളോടൊന്നിടയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരഭൂമിയിൽ ആവേശകരമായി പോരാടുന്ന ചിത്രം മൗദുദീയിലുണ്ടാക്കിയ വികാരമാണ് സത്യത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയവിളനിലം. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിനെതിരെ വീറോടെ നിലകൊണ്ട മുസ്ലിം യുവത്വത്തെ ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടം എന്ന ചിന്തയിലേക്ക് വലിച്ചു കൊണ്ടുവരാൻ അദ്ദേഹം വ്യഥാവേല ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അതിന് വേണ്ടിയുള്ള കഠിന യത്നത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക ഫലമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖുതുബാത്ത്. ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന വിഷയങ്ങളേയും അതിന്റെ ആരാധനാ സമ്പ്രദായങ്ങളേയും, ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തേയും, പ്രവാചകൻമാരുടെ പ്രബോധന ഐക്യത്തേയും തത്വദീക്ഷയില്ലാത്തവിധം അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രീയ വ്യാഖ്യാനം നടത്തി. അതിന്റെ ഉൽപന്നമായിരുന്നു മൗദുദീയവിഷ്കരിച്ച തിയോഡമോക്രസി! അതിന് വേണ്ടി അദ്ദേഹം അവലംബിച്ചതോ, നാലാം ഖലീഫയായിരുന്ന അലി(റ)ക്കും, മുആവിയ(റ)ക്കുമെതിരിൽ കലാപത്തിന് സംഘടിച്ച് വവാരീജുകളുയർത്തിപ്പിടിച്ച ഇനിൽ ഹുക്മ ഇല്ലാ ലില്ലാഹ് എന്ന വിശുദ്ധവചനവും!!

ചോദ്യം: മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ ചിന്താരൂപീകരണം ഭരണകൂടം അദ്ദേഹത്തെ ത്രസിപ്പിച്ചതിൽ നിന്നാണ് എന്ന പ്രസ്താവന മുകളിൽ വായിച്ചു. എന്തടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അത്തരമൊരു പ്രസ്താവന നടത്തുന്നത്?

ഉത്തരം: മൗദുദീയിലെ ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂട സംസ്ഥാപന ചിന്താഗതി അദ്ദേഹം മുമ്പേ പഠിച്ചു വെച്ച ഇസ്ലാമിക പാഠങ്ങളിൽ നിന്നും ചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ഉടലെടുത്തതായിരുന്നില്ല. അത്തരമൊരു കാര്യത്തിനു വേണ്ടി മുമ്പ് കരുക്കളൊരുക്കുകയോ, അതിനുള്ള അവസരത്തിന് വേണ്ടി അദ്ദേഹം കാത്തിരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടില്ല. മുമ്പ് വ്യക്തമാക്കിയ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമര സാഹചര്യമെന്നപോലെ, ലോകത്തിലെ മറ്റു രാഷ്ട്രീയ കാലാവസ്ഥകളും ഒരു പുതിയ ചിന്തക്കും പരീക്ഷണത്തിനും അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതായിരുന്നു. ഈ പ്രസ്താവനയെ ഒരു വിമർശകന്റേതായി കാണരുത്. പാർട്ടി പ്രവർത്തകൻ

തന്നെ ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അത് വായിക്കുക:

“രാജവാഴ്ചയും ഫ്യൂഡലിസവും അസ്തമിച്ചതിനു ശേഷം യൂറോപ്പിൽ ജനാധിപത്യ രീതിയിൽ രൂപപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന പ്രബലഭരണകൂടങ്ങളുടെ കാർമ്മികത്വത്തിലാണല്ലോ മൂന്നാം ലോകത്ത് അധിനിവേശം അരങ്ങേറിയത്. ഒൾടോബർ വിപ്ലവത്തിനുശേഷം റഷ്യയിൽ അധികാരത്തിലേറിയ കമ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണകൂടത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ലോകത്ത് കമ്യൂണിസ്റ്റ് വ്യാപനത്തിന് അരങ്ങോരുങ്ങിയതിനും മൗദുദി സാക്ഷിയാണ്. മൂന്നാം ലോകത്ത് കോളനി വിമോചനപോരാട്ടങ്ങളിലേർപ്പെട്ട സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്വപ്നത്തിലും ദേശീയ പരമാധികാര ഭരണകൂടങ്ങളായിരുന്നു. ഈയൊരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഇസ്ലാമിന്റെ സാമൂഹികമായ ആവിഷ്കാരങ്ങളെ കുറിച്ച് ചിന്തിച്ച മൗദുദിയേയും ഭരണകൂടം ത്രസിപ്പിച്ചതിൽ അതഭൂതമില്ല. ഇസ്ലാമിന്റെ രാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹിക, സാമ്പത്തിക, സാംസ്കാരിക നന്മകൾ ഇസ്ലാമിക നിയമം നടപ്പിലാക്കുന്ന ഒരു ഭരണകൂടത്തിലൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനാകുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. മുസ്ലിം നേടിയെടുക്കേണ്ട സാമൂഹിക ലക്ഷ്യമായി ദൈവികഭരണകൂടത്തെ നിശ്ചയിച്ചതും ദീനിയെ സ്റ്റേറ്റായി വ്യാഖ്യാനിച്ചതുമെല്ലാം ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്.” (പ്രബോധനം, 2005 സെപ്റ്റംബർ 24)

ഇന്ത്യയടക്കം വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ ഭരണകൂടം മുഖ്യ അജണ്ടയായി നിലനിന്നിരുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ മൗദുദിയിലെ വിപ്ലവചിന്ത സടകൂടത്തെഴുന്നേൽക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും, അതിനനുസൃതമായി ദൈവികഭരണകൂടത്തെ സാമൂഹിക ലക്ഷ്യമായും ദീനിയെ സ്റ്റേറ്റായും അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും പച്ചയായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ് ഇവിടെ. ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന പാഠാവലികളിലെ ശാസനകളല്ല, ‘പശ്ചാത്തലം’ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ‘ഇസ്ലാമിക വായന’യാണ് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചിന്തിപ്പിച്ചതും, ചെയ്തിപ്പിച്ചതും എന്ന വസ്തുത പാർടീ പ്രവർത്തകനിൽ നിന്നു തന്നെ വ്യക്തമാവുകയാണ്. ഈ ‘പശ്ചാത്തലസന്താന’ത്തിന്റെ ആധികാരികത സ്ഥാപിക്കാനാണ് ‘ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ’ എന്ന കൃതിയിലൂടെ സലഫുകളെ മുഴുവൻ ഇസ്ലാമിക ജ്ഞാനമില്ലാത്തവരാണെന്ന് ആക്ഷേപിക്കാൻ മൗദുദിയെ ധുഷ്ടനാക്കിയത്!!

ചോദ്യം: തന്റെ നൂതന സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ആധികാരികതക്ക് ഇസ്ലാമിലെ സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങളെ മൗദുദി ദുരപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നാണോ?

ഉത്തരം: തീർച്ചയായും. മൗദുദി സാഹിബിന് പരിചയപ്പെടേണ്ടിവന്ന ജീവിത സാഹചര്യത്തേയും ചുറ്റുപാടുകളേയും ഇസ്ലാമികമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള വ്യഗ്രത അദ്ദേഹത്തെ പല അപകൃതകളിലേക്കും കൊണ്ടെത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. റബ്ബ്, ഇലാഹ്, ദീൻ, ഇബാദത്ത്, ശരീഅത്ത് തുടങ്ങിയ സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾക്ക് തന്റേതായ സാങ്കേതികാർത്ഥങ്ങൾ നൽകി വിശദീകരിച്ച മൗദുദി, ഈ പദങ്ങളുടെ അവതരണ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ജാഹിലിയ്യാ ജനങ്ങൾക്കു പോലും അറിയാമായിരുന്ന ശരിയായ ആശയങ്ങൾ സലഫുകൾക്കും, വിശ്രുതരായ ഖുർആൻ പണ്ഡിതന്മാർക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്ന് ആരോപിക്കുക കൂടി ചെയ്തു! അദ്ദേഹമെഴുതി:

“എന്നാൽ ഖുർആന്റെ അവതരണ വേളയിൽ സുഗ്രാഹ്യമായിരുന്ന ഈ പദങ്ങളുടെ മൗലികാശയങ്ങൾ പിൻകാല നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ക്രമേണ ക്രമേണ മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എത്രത്തോളമെന്നാൽ പ്രസ്തുത പദങ്ങൾക്ക് അവയുടെ വിശാലമായ അർത്ഥം നഷ്ടപ്പെടുകയും അങ്ങേയറ്റം പരിമിതവും അവ്യക്തവുമായ ആശയ

ങ്ങളിൽ അവ ഒതുങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. കളങ്കമറ്റ അറബി ഭാഷാ ആസ്വാദനത്തിൽ സംഭവിച്ച അപചയമായിരുന്നു അതിന് കാരണം. ഖുർആന്റെ അവതരണ വേളയിൽ അനിസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ ഇലാഹ്, റബ്ബ്, ഇബാദത്ത്, ദീൻ എന്നീ പദങ്ങൾക്ക് പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ പിന്നീട് ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തേളം അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതാണ് മറ്റൊരു കാരണം...”

“മൗലിക പ്രാധാന്യമുള്ള ഈ നാല് സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളിന്മേൽ മറ വീണതിന്റെ ഫലമായി ഖുർആന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗം അധ്യാപനം എന്നല്ല, അതിന്റെ സാക്ഷാൽ ചൈതന്യവും ദൃഷ്ടികൾക്ക് ഗോചരമല്ലാതായി എന്നതാണ് സത്യം. ഇസ്ലാം സീകരിച്ചിട്ടും ആളുകളുടെ വിശ്വാസങ്ങളിലും കർമ്മങ്ങളിലും പ്രകടമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ന്യൂനതകൾക്ക് വലിയൊരു കാരണവും ഇതു തന്നെയാണ്.” (ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ, പേജ്, 13-15)

താൻ രൂപം നൽകിയ പുതിയ സിദ്ധാന്തം സലഫുകളുടെ ഗ്രാഹ്യത്തിന് വിരുദ്ധമാണ് എന്ന് പൂർണ്ണ ബോധ്യമുള്ള മൗദുദി, പൂർവസൂരികളെ മുഴുവൻ അറിവില്ലാത്തവരെന്ന അവമതിക്കുകയാണ് ഇതിലൂടെ. അറബികളായി ജനിച്ചു, ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനങ്ങൾ അറബി ഭാഷയിൽത്തന്നെ പഠിച്ച്, അഖീദയിലും, ഫിഖ്ഹിലും, ഹദീസിലും അവ ഗാഹങ്ങൾ നേടി വിശ്രുതമായ വൈജ്ഞാനിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ച്, മുസ്ലിം ഉമ്മത്തിന് സ്വർഗമാർഗങ്ങൾ കാട്ടിക്കൊടുത്ത പണ്ഡിത മഹത്തുക്കൾക്ക്, ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന പദാവലികളെ സംബന്ധിച്ച് അറിവു കുറവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു ശേഷം ഉറച്ചു ഭാഷിയായ മൗദുദിക്കാണ് അക്കാരുത്തിൽ അറിവുമികവുണ്ടായിരുന്നത് എന്നും പറഞ്ഞാൽ ആർക്കെന്തെങ്കിലൊന്നാകും?! ഭരണകൂടം ത്രസിപ്പിച്ചപ്പോഴുടലെടുത്ത തന്റെ നവചിന്തക്ക് ആധികാരികതയുണ്ടാക്കാനാണ് മൗദുദി ഈ ക്രൂരതകൊരുങ്ങിയത് എന്ന കാര്യം നമ്മൾ പ്രത്യേകം ഓർക്കണം.

ചോദ്യം: സലഫുകളുടെ മേലുള്ള മൗദുദി സാഹിബിന്റെ ഈ കടന്നു കയറ്റത്തെ ആരും എതിർത്തിരുന്നില്ലേ?

ഉത്തരം: ഇസ്ലാമിക ധാരണയുള്ളവരെല്ലാം എതിർത്തിട്ടുണ്ട്. മൗദുദിയുടെ ആശയങ്ങൾ ആവോളമുൾക്കൊണ്ട ഉഖ്വാനുൽ മുസ്ലിമിനുന്റെ മുർശിദുൽ ആമ്മായിരുന്ന ശൈഖ് ഹുസൈൻ ഹുജൈബി തന്നെ, ‘ദുആത്തുൻ ലാ ഖുളാത്തുൻ’ എന്ന തന്റെ കൃതിയിലൂടെ ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങളിലെ മൗദുദിയുടെ വാദത്തെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. സാന്നർഭി കമായി അത് വായിക്കുന്നത് സംഗതമായിരിക്കും.

“ഉലൂഹിയ്യത്ത്, റുബുബിയ്യത്ത്, ഇബാദത്ത്, ദീൻ എന്നിവയുടെ ആശയങ്ങൾ പ്രവാചക നിയോഗത്തിന് മുമ്പ് അറബികൾക്കിടയിൽ സാർവത്രികവും സുഗ്രാഹ്യവുമായിരുന്നുവെന്നും, പ്രവാചക നിയോഗത്തിനു ശേഷം ആ പദങ്ങൾക്ക് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വിശാലത നഷ്ടപ്പെട്ട് സങ്കുചിതാശയങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിപ്പോയി എന്നുമുള്ള (മൗദുദിയുടെ) പ്രസ്താവനയോട് നാം വിരോധിക്കുന്നു.”

“അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായത്താൽ നമുക്ക് പറയാനാകും; ഈ പ്രസ്താവന സത്യവുമായി യോജിക്കുന്നില്ല.”

“ഖുർആനിൽ ഉലൂഹിയ്യത്ത്, റുബുബിയ്യത്ത്, ഇബാദത്ത്, ദീൻ എന്നിവയുടെ ആശയങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള സൂക്തങ്ങൾ എമ്പാടുമുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥം പാരായണത്തിനൊരുങ്ങുന്ന ഒരാൾ ആദ്യം കാണുന്നതു തന്നെ, ബിസ്മില്ലാഹിർ റഹ്മാനിർ റഹീം (ഫാതിഹ: 1) എന്ന മഹദ്വചനമാണ്. (തുടർന്ന് അദ്ദേഹം അമ്പതോളം ആയത്തുകൾ തെളിവായി ഉദ്ധരിക്കുന്നു.)”

“ഇത് ഉല്പാദിപ്പിച്ചതിന്റെ ആശയം വ്യക്തമാക്കിയും അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളും വശങ്ങളും കഴിവുകളും സ്വാധീനവും വിശദീകരിച്ചും ഖുർആനിൽ വന്ന ആയത്തുകളിൽ നിന്ന് അൽപം മാത്രമാണ്...”

“ഉല്പാദിപ്പിച്ചതിന്റെ ആശയം നഷ്ടപ്പെടുകയും ക്രമേണ ക്രമേണ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും, അതിന്റെ മൗലികശാസ്ത്രം (മുസ്ലിംകളിൽ) സാർവത്രികവും സുഗ്രാഹ്യവുമായിരുന്നില്ല എന്നും, ഖുർആനിനു മുമ്പ് അനിസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ സുഗ്രാഹ്യമായിരുന്ന ഇലാഹ്, റബ്ബ്, ഇബ്രാദത്ത, ദീൻ എന്നീ പദങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ, ഇസ്ലാമിൽ ജനിച്ച്, ദിവ്യ വചനങ്ങളുടെ സമുദ്ധിയിൽ വളർന്ന ആളുകളിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ല എന്നും പറഞ്ഞാൽ ഇനി (ഇത്രയും ആയത്തുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കെ) ശരിയാകുമോ?”

“വിവിധ, വ്യത്യസ്ത, വിഭിന്ന ഗോത്രക്കാരായിരുന്നു അറബികൾ. ഓരോ ഗോത്രത്തിനും ഓരോ ഭാഷാശൈലി. ഒരു നേതൃത്വമൊ, സംസ്കാരമൊ, ഏകീകൃത വിശ്വാസ സംഹിതയൊ അവരെ ഏകോപിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. നിരക്ഷരരായ സമൂഹമായിരുന്നു അവർ. എഴുതാനും വായിക്കാനും അറിയാവുന്നവർ അപൂർവ്വം. അധഃപതനവും അജ്ഞതയുമാണ് അവരെ മുടിയിരുത്തിയത്. ഒരു ദിവ്യ ഗ്രന്ഥമൊ, കലാ ശാസ്ത്ര വിവരമൊ അവർക്കില്ല. അവർ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നിട്ടും ഇലാഹ്, റബ്ബ്, ഇബ്രാദത്ത, ദീൻ എന്നീ പദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് അവർക്കിടയിൽ വ്യാപകമായിരുന്നു എന്നും, അവരിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും അതിനെ സംബന്ധിച്ച അറിവ് ഒരേ അളവിൽ, നിർണ്ണിത സ്വഭാവത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും പറയുന്നത് ഒരു നിലക്കും ശരിയല്ല.”

“സുരക്ഷിത ഉപദേശവുമായി അവതരിച്ച, ഒരു നിലക്കും ബാതിലുകൾ ബാധിക്കാത്ത, കൃത്യവും സമഗ്രവുമായ വിശദീകരണം നൽകുന്ന, രാപകലുകളിൽ പ്രതിഫലിച്ചു യോടെ പാരായണം ചെയ്യുന്ന, പള്ളികളിലെ ഓരോ ജമാഅത്തു നമസ്കാരങ്ങളിലും ഉറക്കെ ഓടുന്ന ഖുർആൻ അവതരിച്ചതോടെ, അനിസ്ലാമിക കാലത്ത് വ്യാപകമായിരുന്ന ആ ആശയങ്ങൾ മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെടുകയും ചരിനമായിപ്പോകുകയും ചെയ്തവെനോ?! ഫാതിഹയൊ, ഇഖ്ലാസൊ, അലഖ്, നാസ് സൂറത്തുകളൊ പാരായണം ചെയ്യുന്ന, അല്ലെങ്കിൽ ശ്രവിക്കുന്ന ഏതൊരു മുസ്ലിമിനും, ജാഹിലീ ജനത മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്തവ പോലും ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ മനസ്സിലാക്കാനാകും എന്നതല്ലെ സത്യം?”

“ഇത്തരമൊരു വാദം ഉന്നയിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ആധികാരികതക്ക് ഉപോദ്ബലകമായ തെളിവുകളുദ്ധരിക്കാൻ (ഉസ്താദ് മൗദുദിക്ക്) ബാധ്യതകളില്ലേ?!”

“ആകയാൽ ഖുർആന്റെ അവതരണവേളയിൽ അനിസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ ഇലാഹ്, റബ്ബ്, ഇബ്രാദത്ത, ദീൻ എന്നീ പദങ്ങൾക്ക് പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ പിന്നീട് ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയി എന്ന മൗദുദിയുടെവാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. തെളിവില്ലാത്ത വെറും ജൽപനം മാത്രം.” (ദുആത്തുൻ ലാഖുജാത്തുൻ, ഹുസൈൻ ഹുജൈബി)

ചോദ്യം: മൗദുദീ സാഹിബ് ഒരു പരിഷ്കർത്താവ് എന്ന നിലയിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുകയുണ്ടോ?

ഉത്തരം: ഇവിടെ ഏതെങ്കിലുമൊരാൾ പരിഷ്കർത്താവെന്ന നിലയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നതിനോട് ആർക്കും വിരോധമില്ല. പക്ഷെ, അത്തരമൊരാളിൽ നിന്ന് പ്രമാണയോഗ്യവും, പരിഗണനീയവുമായ വല്ല പരിഷ്കരണവും ലോകത്തിന് ദർശിക്കാനാകണം. മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ കാര്യത്തിൽ പരിഷ്കർത്താവ് എന്ന പ്രയോഗം അദ്ദേഹത്തിന് തന്നെ ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യമല്ല. ഇസ്ലാമിലെ ഏതെങ്കിലും മേഖലയിലെ പരിഷ്കരണ

മായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്യമലക്ഷ്യം. നിലവിലുള്ള ഇസ്ലാമിക ധാരണകളെ സമൂലം തകർത്ത്, അടിത്തറപോലും തുരന്ന് ഒരു പുനർനിർമ്മാണത്തിനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. അക്കാദ്യം അദ്ദേഹം തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയത് വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് കൂടുതൽ ബോധ്യപ്പെടും.

“ഞാനൊരു പരിഷ്കരണവാദിയല്ല. മിനുക്കു പണികൊണ്ട് മതിയാക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല. പ്രത്യേക പുനർനിർമ്മാണ വാദിയത്രെ.” (തർജുമാനുൽ ഖുർആൻ ഉറുദു മാസിക, മാർച്ച്, 1939)

മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രമങ്ങളും ദീനിന്റെ പുനർനിർമ്മാണമെന്ന ലക്ഷ്യത്തിനായിരുന്നുവെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും പറഞ്ഞു തരുന്നുണ്ട്. തൊലിവെളുത്ത ബ്രിട്ടീഷുകാരനിൽ നിന്നും ഭരണം പിടിച്ചുവാങ്ങി തൊലികറുത്ത ഇന്ത്യക്കാരന്റെ കയ്യിലേൽപ്പിക്കാനുള്ള ദൗത്യമായിട്ടാണ് ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തെ അദ്ദേഹം കണ്ടത്! ലാത്തയെന്ന വിഗ്രഹത്തെ മാറ്റി മനാത്തയെന്ന വിഗ്രഹത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിന് തുല്യം! അതു കൊണ്ടു തന്നെ ഇത്തരം സ്വാതന്ത്ര്യ സമരങ്ങൾക്ക് ആയിരം വട്ടം ശാപം എന്നദ്ദേഹം ആശംസിക്കുകയുണ്ടായി!!!

ചോദ്യം: ദൈവികഭരണകൂട സംസ്ഥാപനചിന്ത ബുദ്ധിയിൽ രൂപമുലമായിരുന്ന മൗദുദിയിൽ നിന്നും മുസ്ലീം സമൂഹത്തിന് ലഭിച്ച സന്ദേശമെന്തായിരുന്നു?

ഉത്തരം: ഇസ്ലാമിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം ഭൂമിയിലെ ഭരണസംസ്ഥാപനമാണെന്ന വീക്ഷണം അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കാൻ മൗദുദി കുറച്ചൊന്നുമല്ല അധാനിട്ടിട്ടുള്ളത്. 1933 ൽ തർജുമാനുൽ ഖുർആൻ എന്ന ഉറുദു മാസിക തന്റെ മേൽ നോട്ടത്തിൽ തുടങ്ങുവരെ വിവിധ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രാഗത്ഭ്യം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, അവകളിലൊന്നിലും തന്നെ തന്റെ പുതിയ ചിന്തകളുടെ വെളിച്ചം കണ്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ തർജുമാനിലൂടെ അദ്ദേഹം അത് നിർബാധം നിർവഹിച്ചു. എന്തായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ മുസൽമാന് അദ്ദേഹത്തിനു നൽകാനുണ്ടായിരുന്ന ഇസ്ലാമിക സന്ദേശം?

“പ്രജായത്തദീനൊ, രാജതദീനൊ ആകട്ടെ, സോഷ്യലിസ്റ്റ് ദീനൊ അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനൊ മറ്റേതെങ്കിലും ദീനൊ ആകട്ടെ, ഓരോന്നിനും അതതിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് സ്വന്തമായ ഒരു ഭരണം ഏതുവിധത്തിലും അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. സ്വന്തം ഭരണമില്ലാത്ത ദീനിന്റെ സ്ഥിതി ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു സങ്കല്പ വീടുപോലെയാണ്. ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു വീട്ടിൽ മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക് താമസിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. വെങ്കിൽ പിന്നെ തലച്ചോറിൽ മറ്റൊരു വീട്ടിന്റെ പ്ലാനുണ്ടായിരിക്കുന്നത് കൊണ്ട് എന്ത് പ്രയോജനമാണുള്ളത്.” (ഖുതുബാത്, 16-ാം പതിപ്പ്, അധ്യായം ജിഹാദിന്റെ പ്രാധാന്യം, പേ. 288)

ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട പ്രവാചകന്മാരിലധികവും മരിക്കും മുമ്പ് ഭരണക്കസേരയൊ, ചെങ്കോലൊ കാണാത്തവരാണ്. ജമാഅത്തു ഭാഷ്യത്തിലുള്ള തുലാസും ഇരുമ്പും കൈകാര്യം ചെയ്യാത്തവരാണ്. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു; സകല പ്രവാചകന്മാരുടേയും ആഗമനോദ്ദേശ്യം ഭൂമിയിലെ ഭരണസ്ഥാപനമായിരുന്നു എന്ന്. സ്വന്തം ഭരണമില്ലാത്ത ദീനിന്റെ സ്ഥിതി ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു സങ്കല്പ വീടുപോലെയാണ് എന്നത് പ്രവാചകാധ്യാപനങ്ങളിൽ നിന്ന് കാണിക്കാൻ മൗദുദിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭരണമില്ലാതിരുന്നിട്ടും, ഇസ്ലാമിക വിശ്വാസങ്ങളും ആരാധനാ മുറകളും നിഷ്ഠയോടെ അനുവർത്തിച്ചു പോന്ന മുസ്ലിംകൾക്ക്, സാങ്കല്പിക വീട്ടിന്റെ താക്കോൽദാനം നടത്തുകയായിരുന്നു യഥാർഥത്തിൽ മൗദുദീ സാഹിബ് ചെയ്തത്!

ചോദ്യം: മനുഷ്യനെ നന്നാക്കുന്നതിന് പ്രവാചന്മാരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഏതെങ്കിലും മാർഗം മൗദുദീ സാഹിബ് സമർപ്പിച്ചിരുന്നുവോ?

ഉത്തരം: മനുഷ്യരിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സകലദുഷ്ടങ്ങളും ഭരണത്തിന്റെ ദുഷ്ടമായിട്ടാണ് മൗദുദീ സാഹിബ് വിലയിരുത്തിയത്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ **ചെങ്കോലിന്റെ നന്മയാണ് സമൂഹത്തിന്റെ നന്മ** എന്ന വാദഗതി അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ചു. ചെങ്കോലും കിരീടവും അതിന്റെ സകലദുഷ്ടങ്ങളുമായി നാടുവാണപ്പോഴും, അതിനു കീഴിൽ വിശ്വാസ കർമ്മങ്ങളിൽ യാതൊരു ദുഷ്ടവും ബാധിക്കാതെ ജീവിച്ച മുഅ്മിനുകൾ ചരിത്രത്തിലുണ്ടായിട്ടും മൗദുദീ അതൊന്നും പരിഗണിച്ചതേയില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“ലോകത്ത് നിങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സകല സാമൂഹ്യവിനാശങ്ങളുടേയും **മൂലകാരണം** ഭരണ ദുഷ്ടമാകുന്നു. ശക്തിയും സമ്പത്തും ഭരണത്തിന്റെ കൈയിലായിരിക്കും, നിയമം ഭരണകൂടമാണ് നിർമ്മിക്കുക. രാജ്യനിയന്ത്രണത്തിനുള്ള സകല അധികാരങ്ങളും ഭരണകൂടത്തിന്റെ അധീനത്തിലാണിരിക്കുക. പോലീസും സൈന്യവുമെല്ലാം ഭരണകൂടത്തിന്റെ കയ്യിലായിരിക്കും. അതിനാൽ ജീവിതത്തിൽ ദുഷ്ടങ്ങൾ പരക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവ പൊതുവെ ഭരണകൂടം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതൊ, ഭരണകൂടത്തിന്റെ ആനുകൂല്യത്തോടെ പ്രചരിക്കുന്നതൊ ആയിരിക്കും.” (ഖുതുബാത്, 16-ാം പതിപ്പ്, അധ്യായം ജിഹാദ്, പേ. 275, 276)

ഭരണകൂടദുഷ്ടത്താൽ സാമൂഹിക നിലയിൽ ജീർണ്ണത സംഭവിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നതു പോലെത്തന്നെ, ദുഷ്ടിച്ച ഭരണകൂടത്തിനുള്ളിലും മതബോധവും പരലോക ചിന്തയും ആരാധനാ നിഷ്ഠയുമായി മരണം വരെ ജീവിക്കാൻ വിശ്വാസികൾക്ക് കഴിയുമെന്ന കാര്യത്തിലും സംശയമില്ലാത്തതാണ്. മൗദുദീ സാഹിബ് തന്നെ അതിന് ഉദാഹരണമാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശമെന്ന സാക്ഷാൽ ‘ലാത്ത’യുടെ ഭരണത്തിൽ കീഴിലും മൗദുദിക്കും അനുയായികൾക്കും മുസ്ലിമായി ജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്ന് പിന്നെ മറ്റു ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം അദ്ദേഹത്തിനേന്തിനായിരുന്നു ആശങ്ക? പാർടീ പ്രവർത്തകൻ പറഞ്ഞതു പോലെ, ഭരണവും ഭരണകൂടവും അദ്ദേഹത്തെ അത്രകണ്ട് ത്രസിപ്പിച്ചിരുന്നത് കൊണ്ട് എന്നതു മാത്രമാണ് അതിനുള്ള ഉത്തരം. വിശ്വാസിയുടെ ഒഴിച്ചു കൂടാനാകാത്ത ധർമ്മമായി അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ച ജിഹാദിന്റെ വിശകലനത്തിലാണ് തന്റെ സകല വികല ചിന്തയുടേയും ആവിഷ്കാരം അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുള്ളത് എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുക!

ചോദ്യം: ഭരണമില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യരെ പരിഷ്കരിക്കാനുള്ള സംരംഭങ്ങൾ വിജയം കാണില്ലെന്ന മൗദുദിയുടെ വാദത്തെ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്ത് പറയുന്നു?

ഉത്തരം: ശരിയാണ്. മനുഷ്യ സമൂഹത്തിന്റെ പരിഷ്കരണവും വിജയവും സാധിതമാകുന്നത് മൗദുദിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ താഴെ പറയും പ്രകാരമാണ്:

“ഈ പരമാർഥം ഗ്രഹിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളെ പരിഷ്കരിക്കുവാനും മനുഷ്യലോകത്തെ നാശഗർഭത്തിൽ നിന്ന് വീണ്ടെടുത്ത് വിജയമാർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുവാനുമുള്ള **ഏക പോംവഴി ഭരണദുഷ്ടത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുകയാണെന്ന്** സ്വയം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.” (ഖുതുബാത്, 16-ാം പതിപ്പ്, അധ്യായം ജിഹാദ്, പേ. 277)

ഒരു വ്യക്തിയേയും ഒറ്റക്കു നന്നാവാൻ മൗദുദീ അനുവദിക്കുന്നില്ല. വ്യവസ്ഥിതി നന്നല്ലാത്തതിടങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്ന, മനസ്ഥിതി നന്നായവരെപ്പോലും അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ നന്മയും വിജയവും ഭരണകൂടത്തിലൂടെ മാത്രമേ സാധിതമാകൂ

എന്ന വാശി, ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിന്റെ മുഖിൽ നിലനിൽപ്പുള്ളതോ പരിഗണനീയമായതോ അല്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. ധർമ്മ ബോധവും ഗുണകാംക്ഷയും മുളള ഒരു മുസ്ലിം പ്രമാണങ്ങളാൽ നിഷ്കർഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്, സമൂഹത്തിന് നന്മയുപദേശിക്കാനും തിന്മയെ വിരോധിക്കാനുമാണ്. അതിന്റെ രീതിശാസ്ത്രമാകട്ടെ, ലോകഗുരുവിന്റെ പ്രബോധന ജീവിതത്തിൽ കാണാനുമാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ മഹനീയ വ്യതിരിക്തത എന്ന് നിസ്സംശയം പറയാവുന്ന സദുപദേശത്തെ (നസീഹത്തിനെ) അർഥരഹിതമായ ഒരു ഏർപ്പാടായിട്ടാണ് മൗദുദീ സാഹിബ് കണ്ടിരുന്നത്.

ചോദ്യം: മൗദുദിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് ഈ ആരോപണത്തിന് തെളിവുദ്ധരിക്കാമോ?

ഉത്തരം: ഇത് ആരോപണമല്ല; വസ്തുതയാണ്. ഖുതുബാത്തിൽ നിന്ന് വായിച്ചാൽ നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടും. നോക്കുക:

“വ്യഭിചരിക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽ, അതിനെതിരായി എത്ര സദുപദേശം നൽകിയാലും ആ നീചകർമ്മം നിൽക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ഭരണാധികാരമുള്ള ഒരു ശക്തി ബലം പ്രയോഗിച്ച് അതിനെ നിർത്തിയാൽ ജനങ്ങൾ നിഷിദ്ധ മാർഗം ഉപേക്ഷിച്ച് അനുവദനീയമായ മാർഗം കൈകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്നതായിരിക്കും. മദ്യപാനം, ചൂതുകളി, പലിശ, കൈക്കൂലി, നീചമായ കളി, വിനോദം, ലജ്ജാവിഹീനമായ വസ്ത്രധാരണം, സാമ്പാർശിക ബോധത്തെ കെടുത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം ആദിയായ നിഷിദ്ധങ്ങളൊക്കെ കേവലം സദുപദേശം കൊണ്ടു ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാമെന്ന് നിങ്ങളാഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതൊരു വ്യാമോഹം മാത്രമാണ്. എന്നാൽ, ഭരണാധികാരമുപയോഗിച്ച് ഇത്തരം സകല വിപത്തുകളേയും നിഷ്പ്രയാസം ദുരീകരിക്കാവുന്നതാണ്.” (ഖുതുബാത്, 16-ാം പതിപ്പ്, അധ്യായം ജിഹാദ്, പേ. 278)

സമ്പാർശഗർഭത്തിനും സദാചാര സ്വീകരണത്തിനുമൊക്കെ സമൂഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ ഇസ്ലാമിന് പ്രതിഷ്ഠിക്കാനുള്ളത് **ശക്തിയും ബലവും** മാത്രമാണെന്ന ചിന്ത, സദുപദേശമതത്തെ ലോകത്തിനു മുന്നിൽ എത്രമാത്രം വികൃതമാക്കും എന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക!

ഖുർആനും സുന്നത്തും നൽകുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ വ്യക്തികളുടെ മനസ്ഥിതി മാറ്റത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള നിഷ്കാമകർമ്മങ്ങളിൽ നിരതരായ പ്രബോധകർക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ട്. ഇസ്ലാം മുഴുവൻ പ്രവാചകരിലൂടെയും മനുഷ്യകുലത്തെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ച താഹീദ് ഒരൊറ്റയാളും അറിയാതെ പോകരുത്. ശിർക്കിലും ബിദ്അത്തുകളിലും അവരാരും അകപ്പെടരുത്. സർഗത്തിലേക്കെത്താനുള്ള ഇബാദത്തുകൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വിനഷ്ടമാകരുത്. എന്നിട്ടും, പ്രവാചകന്റെ സുന്നത്തിനോട് ഒട്ടിനിന്ന് ജീവിക്കാൻ വിശ്വാസകളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഫലരഹിതമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നത് എന്തുമത്രം ഗുരുതരമല്ല? മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

“അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് അക്രമ മർദ്ദനങ്ങളു വസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് ആരെങ്കിലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസന്മാർ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കണമെന്ന് വാസ്തവത്തിൽ വല്ലവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, തങ്ങൾ വെറും ഉപദേഷ്ടാക്കളും പ്രസംഗകരുമായിരുന്നാൽ പോരാ, പ്രത്യുത, മുമ്പോട്ടു ചെന്ന് അബദ്ധമായ അടിത്തറമേൽ സ്ഥാപിതമായ അധികാരാധിപത്യങ്ങൾ തുടച്ചുനീക്കി സുബദ്ധമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിയുറപ്പിക്കുകയും, ജനനേതൃത്വത്തെ ദുർജ്ജനസ്വത്തങ്ങളിൽനിന്ന് പിടിച്ചെടുത്ത് സജ്ജനങ്ങളുടെ കരങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അനിവാര്യമായ ഒരു കർത്തവ്യമത്രെ.” (ഖുതുബാത്, 16-ാം പതിപ്പ്, അധ്യായം ജിഹാദ്, പേ. 278)

എന്തു തോന്നുന്നു? ഈ ആഹ്വാനാനുസരണം സ്വയം അധാനിച്ച മൗദുദിയെയും പോലും നമുക്ക് ചരിത്രത്തിൽ കാണാനാകുന്നില്ല. ഇക്കാലം വരെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാർട്ടി നേതാക്കളിലോ, പ്രവർത്തകരിലോ ഈ ദൗത്യമേറ്റെടുത്ത് പ്രവർത്തിച്ചു തളർന്ന അല്ലെങ്കിൽ വിജയംകണ്ട വല്ലവരേയും നമുക്ക് പരിചയപ്പെടാനാകുമോ? വളരെ ചന്തമാർന്ന വാക്കുകൾ എന്നതിലുപരി ഇസ്‌ലാമിനും മുസ്‌ലിംകൾക്കും യാതൊരു ഉപകാരവും പ്രസ്തുത നയത്തിൽ നിന്നും ലഭ്യമല്ല.

ചോദ്യം: 'ഉപദേശം കൊണ്ടല്ല ഭരണാധികാരിയുടെ ബലം കൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനെ നന്നാക്കാനാകുക' എന്ന മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ ജീവനത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി എതിരിട്ടവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ?

ഉത്തരം: സാമൂഹിക തിന്മകൾ വെറും ഉപദേശങ്ങൾ കൊണ്ട് സാധ്യമാകില്ലെന്നും, ഭരണാധികാരമുള്ള ഒരു ശക്തി ബലം പ്രയോഗിച്ച് അതിനെ നിർത്തിയാൽ ജനങ്ങൾ നിഷിദ്ധ മാർഗ്ഗം ഉപേക്ഷിച്ച് അനുവദനീയമായ മാർഗ്ഗം കൈകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്നതായിരിക്കും എന്നു മുളള മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ വാദത്തെ മൗദുദികൾ തന്നെ മുഖവിലക്കെടുത്തിട്ടില്ല എന്നതാണ് നേർ! എന്നിട്ടാണ് പ്രസ്തുത വാദങ്ങളടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തത്ത് മുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിൽ ജമാഅത്തുകാർ ഇപ്പോഴും വ്യാപകമായി വിതരണം ചെയ്യുന്നത്!

മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ മേൽസൂചിത വാദത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്ന ശക്തമായ ഒരു ഉദ്ധരണി പ്രബോധനത്തിലെ സ്മൃതിപഥം എന്ന കോളത്തിൽ നിന്ന് വായിക്കുക:

“ചിലർ പറയുന്നു നന്മ ചെയ്യുന്നതിനും തിന്മ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും ആന്തരികമായ പ്രചോദനങ്ങളെന്നുമില്ലാത്തവരെ ബാഹ്യശക്തികൾ കൊണ്ട് നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന്. അതായത് ഒരാൾക്ക് സൂക്ഷ്മം ചെയ്യുന്നതിൽ മാനസികോന്മേഷമോ, പാപം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് തന്റെ പദവി താണുപോകുമെന്ന ഭീതിയോ, വിദ്യാഭ്യാസവും പരിശീലനവും കൊണ്ട് നന്മ നന്മക്കുവേണ്ടി ചെയ്യണമെന്ന ബോധമോ ഉളവാക്കില്ലെന്ന് കരുതുക. ഇത്തരക്കാരെ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്താൻ സൊസൈറ്റിയുടെ സമ്മർദ്ദവും നിയമത്തിന്റെ ശാസനയും അധികാരത്തിന്റെ ശിക്ഷയും മതിയാവാമെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. എന്നാൽ ഈ വാദവും ബാലിശമാണ്; സൊസൈറ്റിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്ന് മാറിനിൽക്കാനും നിയമത്തിന്റെ വരുതിയിൽ നിന്ന് മുക്തിനേടാനും എത്രയോ വഴികൾ തുറന്നു കിടക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് വിശേഷിച്ചും, മുൻ പ്രസ്താവിച്ച ശക്തികൾക്ക് മനുഷ്യനെ നിലനിർത്താനും സന്മാർഗ്ഗബോധമുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കാനും സാധ്യമല്ല. മനുഷ്യനെ സദാചാരബോധമുള്ളവനാക്കേണ്ടതിന് അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ മാത്രം നിയന്ത്രിച്ചാൽ പോര, വികാര വികാചാരങ്ങളേയും നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും മറഞ്ഞുപോകാത്ത, എല്ലാം ശരിക്കു കാണുന്ന, തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യാനും പിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കാനും കഴിവുറ്റ ഒരു മഹാശക്തിയുടെ മുമ്പിലാണ് താൻ സദാ നിൽക്കുന്നതെന്ന ബോധമാണ് അതിനാവശ്യം അത്തരമൊരു ബോധം ദൈവവിശ്വാസം കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റെന്തു കൊണ്ടുണ്ടാവാവാനാണ്?” (പ്രബോധനം, പുസ്തകം 16, ലക്കം 6, 1959 സെപ്തമ്പർ 1 ൽ വന്നത് പ്രബോധനം, വാല്യം 62, ലക്കം 17, പേ. 42, 2005 ഒക്ടോബർ 1 ൽ എടുത്തുദ്ധരിച്ചത്. കെ. വി. അബൂബക്കറിന്റെ ലേഖനം.)

ഇപ്പറഞ്ഞതാണ് വാസ്തവം. മനുഷ്യരിൽ നന്മവളർത്താൻ അവരിൽ യഥാർഥ ദൈവബോധമുണ്ടാക്കുക എന്നതാണ് വഴി. സ്വഹാബത്തിന്റെ ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതും അതു തന്നെയാണ്. ശിർക്കും, കുഫ്റും, സകലമാന സാമൂഹ്യതിന്മകളും നാടുവാണിരുന്ന മക്കൻ ചുറ്റുപാടിൽ, മുവഹിദുകളായി, മുസ്‌ലിഹുകളായി

ജീവിച്ച പ്രവാചകാനുചരന്മാരുടെ കഥ നമുക്കറിയാം. പ്രവാചകൻ(സ) ഉപദേശിച്ച് മാത്രം വളർത്തിയെടുത്തതാണവരെ. ബിംബാരാധാകരും, വ്യഭിചാരികളും, മദ്യപന്മാരും, യുദ്ധേച്ഛക്കളുമായിരുന്ന അവരെ, ഏകദൈവാരാധാകരും, സൽകർമ്മികളും, സദാചാരനിഷ്ഠരുംക്കാൻ ഒരൊറ്റ ബലവും ശക്തിയും പ്രവാചകൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടേയില്ല. സച്ചരിത ജീവിതത്തിലേക്ക് എങ്ങനെയാണ് തങ്ങൾ എത്തിപ്പെട്ടത് എന്ന് അവർതന്നെ പറയുന്നത് ചരിത്രത്താളുകളിലുണ്ട്.

ചോദ്യം: അതൊന്ന് വിശദമായി വ്യക്തമാക്കാമോ?

ഉത്തരം: തീർച്ചയായും. മൗദുദീ സാഹിബിന്റെ ബുതുബാത് വായിച്ച് ബലം പിടിച്ചു നടക്കുന്ന ചിലരിലെങ്കിലും അത് ചിന്തക്ക് വഴിവെക്കും. ഇസ്‌ലാമിലെ ഒന്നാമത്തെ ഹിജ്റയെപ്പറ്റി അറിയാമല്ലോ. അബ്സീനിയയിലേക്കായിരുന്നു അത്. അവിടുത്തെ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന നേഗസിന്റെ മുന്നിൽ വെച്ച്, ബുറൈശി പ്രമുഖരായ അറബ് ബന്ധുക്കൾ ആസീനെയും അബ്ദുല്ലാഹ് ബ്ൻ അബീറബീഅയെയും സാക്ഷിയാക്കി, മുസ്‌ലിം അയോർഥികളുടെ നേതാവ് ജഅ്ഹർ ബ്ൻ അബീ താലിബ് നടത്തിയ ആദർശ വിശദീകരണം ഇങ്ങനെ വായിക്കാം:

“ബഹുമാന്യ രാജാവേ, അജ്ഞതയുടേയും കാടത്തത്തിന്റേയും പടുകുഴിയിലായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. ബിംബങ്ങളെ ആരാധിച്ചിരുന്നവർ. ആത്മപരിശുദ്ധിയില്ലാതിരുന്നവർ. ശവം തീനികൾ. തെമ്മാടിത്തം പുലമ്പി നടന്നവർ. മനുഷ്യത്വത്തെ പരിഗണിക്കാതെയും, അന്യരോടും അയൽവാസികളോടുമുള്ള ധർമ്മങ്ങളെ ആചരിക്കാതെയും ജീവിച്ചവർ. ഒരു നിയമത്തെപ്പറ്റിയും ഞങ്ങൾക്കറിഞ്ഞു കൂടായിരുന്നു.”

“അങ്ങനെ കഴിയവെയാണ് ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നും അല്ലാഹു ഒരാളെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത്. അയാൾ സത്യസന്ധനായിരുന്നു. വിശ്വസ്തനായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ അറിവിൽ അയാൾ പരിശുദ്ധൻ മാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. അവനോടൊപ്പം ഒരാളേയും പങ്കുചേർക്കരുതെന്ന് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. ബിംബാരാധന പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. സത്യം പറയാനും, വിശ്വസ്തത കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനും, ബന്ധുക്കളോടും അയൽവാസികളോടുമുള്ള ബാധ്യതകളെ നിർവഹിക്കാനും അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. സ്ത്രീകളെപ്പറ്റി അവവാദം പറയരുതെന്നും അനാഥകളുടെ സ്വത്ത് അന്യായമായ ഭക്ഷിക്കരുതെന്നും ഗുണദോഷിച്ചു. ബഹുദൈവാരാധനയിൽ നിന്നും പാപകർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നും മാറി, നമസ്കരിക്കാനും, സകാത്തു നൽകാനും വ്രതമനുഷ്ഠിക്കാനും ഞങ്ങളോടദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു.”

“അപ്പോൾ ഞങ്ങളദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു. അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കണമെന്നും അവനിൽ ആരേയും പങ്കുചേർക്കരുതെന്നുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനങ്ങളെ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അനുവദനീയമെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചവ മാത്രം ഞങ്ങൾ ആചരിച്ചു. നിഷിദ്ധമെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചവയെ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും മാറ്റിവെച്ചു. ഇതിനാലാണ് ഞങ്ങളുടെ ജനത ഞങ്ങൾക്കെതിരെ തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അവർ ബിംബാരാധനയിലേക്കും ഇതര അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലേക്കും ഞങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുകയാണ്. അവർക്കിടയിൽ ജീവിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്തവിധം അവർ ഞങ്ങളെ ആക്രമിക്കാനും മർദ്ദിക്കാനും തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് താങ്കളുടെ രാജ്യത്തേക്ക് ഞങ്ങൾ അഭയവും തേടിവന്നിട്ടുള്ളത്.” (അർറഹീഖുൽ മഖ്തൂം)

സത്യസന്ധമായ ഈ പ്രസ്താവനയിൽ ചെങ്കോലിന്റേയും ഭരണബലത്തിന്റേയും അൽപലാഞ്ചനയെങ്കിലും കാണാനുണ്ടോ? ‘വ്യഭിചരിക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽ, അതിനെതിരായി എത്ര സദുപദേശം നൽകിയാലും ആ നീചകർമ്മം നിൽക്കുകയില്ല. എന്നാൽ

ഭരണാധികാരമുള്ള ഒരു ശക്തി ബലം പ്രയോഗിച്ച് അതിനെ നിർത്തിയാൽ ജനങ്ങൾ നിഷിദ്ധമാർഗ്ഗം ഉപേക്ഷിച്ച് അനുവദനീയമായ മാർഗ്ഗം കൈകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്നതായിരിക്കും. മദ്യപാനം, ചൂതുകളി, പലിശ, കൈക്കൂലി, നീചമായ കളി, വിനോദം, ലജ്ജാവിഹീനമായ വസ്ത്രധാരണം, സാമ്പാർഗിക ബോധത്തെ കെടുത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം ആദിയായ നിഷിദ്ധങ്ങളൊക്കെ കേവലം സദുപദേശം കൊണ്ടു ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാമെന്ന് നിങ്ങളാഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതൊരു വ്യാമോഹം മാത്രമാണ്. എന്നാൽ, ഭരണാധികാരമുപയോഗിച്ച് ഇത്തരം സകല വിപത്തുകളേയും നിഷ്പ്രയാസം ദുരീകരിക്കാവുന്നതാണ്.' എന്ന മൗദ്യദിയുടെ വീക്ഷണത്തിന് ഈ ചരിത്ര സംഭവത്തിനു മുന്നിൽ വല്ല നിലനിൽപ്പുമുണ്ടോ? ഇല്ലേയില്ല.

ഇതോടൊപ്പം ചേർത്ത് ചിന്തിക്കേണ്ട സുപ്രധാനമായ മറ്റൊരു സംഗതി കൂടി ഈ സംഭവത്തിലുള്ളങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്താണ് നിങ്ങളുടെ ആദർശമെന്ന് ചോദിച്ച നേഗസ് രാജാവിനോട്, മൗദ്യദീ സാഹിബിന്റെ വീക്ഷണമായ 'അബദ്ധമായ അടിത്തറമേൽ സ്ഥാപിതമായ അധികാരാധിപത്യങ്ങൾ തുടച്ചു നീക്കി സുബദ്ധമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിയുറപ്പിക്കുകയും ജനനേതൃത്വത്തെ ദുർജ്ജനഹസ്തങ്ങളിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്ത് സജ്ജനങ്ങളുടെ കരങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക' എന്നതാണ് ഞങ്ങളുൾക്കൊണ്ട മതത്തിന്റെ ആദർശവും അനിവാര്യമായ കർത്തവ്യവും എന്നെങ്ങാനും ജർമ്മൻ ബ്ൻ അബീത്വാലിബ്(റ) പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്താകുമായിരുന്നു സ്ഥിതി? അഭയംതേടി വന്നവർ തന്റെ ഭരണത്തിന്റെ അടിക്കല്ലിളക്കാൻ വന്നവരാണെന്ന് നേഗസ് അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ വല്ല സംരക്ഷണവും മുസ്ലിം അഭയാർഥികൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുമായിരുന്നുവോ? ദീനിന്റെ യഥാർഥ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് വ്യതിചലിച്ച മൗദ്യദീചിന്തകൾ ഇതിലും വലിയ സന്ദേഹങ്ങൾക്ക് വഴിമരുന്നിട്ടുണ്ട്.

